

Arrest

nr. 187 657 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die loco advocaat Mr. B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 april 2014 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 13 juni 2014 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 131.322 van 13 oktober 2014 wordt de beslissing van de commissaris-generaal bevestigd en wordt aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Op 18 juni 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit bevel wordt aan de verzoeker betekend op 23 juni 2014. De verzoeker wendt tegen deze beslissing geen rechtsmiddel aan. Na de verwerping van het beroep inzake de asielbeslissing, wordt aan de verzoeker een uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 30 oktober 2014 toegekend.

1.3. Op 9 december 2014 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 23 december 2014 beslist de commissaris-generaal tot de weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Het beroep wordt verworpen met een arrest nr. 138.277 van 11 februari 2015.

1.4. Op 9 januari 2015 beslist de gemachtigde nogmaals tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit bevel wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 januari 2015. De verzoeker wendt er geen rechtsmiddel tegen aan. Op 16 februari 2015 wordt aan de verzoeker een uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 26 februari 2015 toegekend.

1.5. Op 16 maart 2015 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal beslist op 26 maart 2015 om deze meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen. Tegen deze beslissing wordt geen rechtsmiddel aangewend.

1.6. Op 31 maart 2015 beslist de gemachtigde wederom tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit bevel wordt ter kennis gebracht op 3 april 2015. De verzoeker dient geen beroep in tegen dit bevel.

1.7. Op 23 juli 2015 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in. De commissaris-generaal neemt op 9 september 2015 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. Ook tegen deze beslissing wordt geen rechtsmiddel aangewend.

1.8. Op 17 september 2015 beslist de gemachtigde wederom tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 23 september 2015 aan de verzoeker werd betekend en die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : M.

voornaam : A.

geboortedatum : 01.01.1988

geboorteplaats : .

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09 september 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09 april 2014, 09 december 2014, 16 maart 2015 en 23 juli 2015 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

"(...) verzoekende partij vecht een uitvoeringsmaatregel aan waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar verblijfstoestand.

Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 stelt dat: 'Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep (tegen een beslissing van de Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nvdr), ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd'.

Verzoekende partij getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij het beroep, daar de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschorpt totdat er een uitvoerbaar arrest zal zijn geveld in het kader van de nog voor de Raad hangende asielprocedure.

De rechtspraak van de Raad van State is constant en voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest nummer 156.746 van 22.03.2006 in de zaak A.171.101 XIV - 25.011, waarin als volgt werd geoordeeld:

'Overwegende dat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de door hem ingediende procedure, vermits een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van voornoemd bevel van 7 februari 2006; dat na een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing, de verwerende partij opnieuw bevel om het grondgebied te verlaten, kan uitvaardigen tegen verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft; dat bijgevolg de ingestelde vordering onontvankelijk is en dat de exceptie dies desbetreffend wordt opgeworpen in de nota van de verwerende partij, gegrond is'.

De Vreemdelingenwet stelt in artikel 39/2:

'§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris - generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter, over de overige beroepen, wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht. '

Artikel 59/56 lid 1 bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.

Terwijl: subsidiair kan opgemerkt worden dat op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing instructies werden verstuurd naar de gemeente met daarin de vraag het attest van immatriculatie en/of de documenten die verzoeker werden afgegeven op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, in te trekken.

Deze instructie bevatte tevens volgende paragraaf: 'In toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981, gewijzigd bij artikel 70 van het KB van 27 april 2007, dient u van ambtswege aan betrokkene eveneens een document conform het model van bijlage 35 af te leveren, wanneer er een beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze mag maandelijks verlengd worden tot de Raad een beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag'.

Door het indienen van een beroep met volle rechtsmacht tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal heeft verzoekende partij recht op een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012).

Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt:

'§1.- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt.

§ 2 - Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...)'

De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinquies, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag.

Verzoekende partij heeft of had de mogelijkheid een schorsend beroep in te dienen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Indien dit het geval is, zal haar asielaanvraag nog onderzocht worden door de Raad. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten.

Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen.

Indien verzoekende partij geen gebruik maakt of heeft gemaakt van haar mogelijkheid om een schorsend beroep in te dienen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, kan dit verwerende partij natuurlijk niet ten kwade worden geïnd.

Bovendien gaat het hier om een herhaald bevel. Indien de bestreden beslissing zou worden vernietigd, dient verzoekende partij nog steeds gevolg te geven aan de vorige bevelen die haar werden betekend."

De verweerder brengt aldus onder meer naar voor dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten nu hij, ook bij een eventuele vernietiging, nog steeds gevolg dient te geven aan de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.1. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd om standpunt in te nemen inzake de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid. De advocaat van de verzoeker beperkt zich evenwel tot de stelling dat wel degelijk nieuwe elementen werden aangevoerd in de herhaalde asielaanvraag. De Raad stelt dan ook vast dat niet wordt toegelicht welk concreet voordeel de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoeker zou kunnen bieden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de gegevens die hij ter beschikking heeft, niet blijkt dat de verzoeker een beroep instelde tegen de beslissing van de commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2015 tot weigering van inoverwegingname van de vierde asielaanvraag. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij wel degelijk beroep instelde tegen deze beslissing.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker, los van de vaststelling dat zijn repliek enkel betrekking heeft op de wettigheid van de voormelde asielbeslissing van 9 september 2015 doch niet op het belang bij de eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel, geen belang heeft bij zijn repliek ter terechtzitting dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangevoerd.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker aannemelijk maakt welk voordeel een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel hem, in de omstandigheid dat hij nog steeds gevolg dient te geven aan de vorige bevelen die hem werden betekend, zou kunnen opleveren.

De Raad dient er op te wijzen Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest J.N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 15 februari 2016 het volgende heeft geoordeeld:

“Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).” en dat “Zowel uit de loyaliteitsverplichting van de lidstaten die uit artikel 4, lid 3, VEU voortvloeit en die in punt 56 van het arrest El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268) in herinnering is gebracht, als uit de vereisten van doeltreffendheid die met name in overweging 4 van richtlijn 2008/115 zijn vermeld, volgt immers dat aan de bij artikel 8 van die richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen tot verwijdering over te gaan, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan (zie in die zin arrest Achughbadian, C-329/11, EU:C:2011:807, punten 43 en 45). Aan die verplichting zou niet zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een procedure als in het vorige punt omschreven niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg.” (HvJ 15 februari 2016, J.N. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 75-76)

Uit bovenstaande rechtspraak blijkt dat het indienen van een herhaalde asielaanvraag niet verhindert dat de terugkeerprocedure op basis van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, *in casu* dat van 31 maart 2015, wordt hervat nadat het nieuwe verzoek om internationale bescherming is afgewezen. *In casu* werd verzoekers vierde asielaanvraag afgewezen met de beslissing van de commissaris-generaal van 9 september 2015 houdende weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing is definitief nu de verzoeker er geen rechtsmiddel tegen aanwendde.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt verder niet dat de verzoeker een beroep indiende tegen de voorgaande beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zo onder meer het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 31 maart 2015 (bijlage 13 *quinquies*) dat hem werd betekend op 3 april 2015. Ook dit bevel is dus definitief, en zoals *supra* werd vastgesteld, uitvoerbaar.

De verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet verhindert dat de verzoeker in zijn specifiek geval nog steeds gevolg dient te geven aan de hem eerder opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten, waaronder dat van 31 maart 2015.

Het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten beïnvloedt de rechtstoestand van de verzoeker dan ook niet en hij maakt niet aannemelijk dat de vernietiging van dit bevel voor hem enig nuttig effect sorteert.

2.2. Niettegenstaande bovenstaande vaststelling dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In een derde middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“Derde middel: schending van artikel 62 Vw. de artikelen 2 en 3 Wet motiveringsplichtbestuurshandelingen, juncto artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat verwerende partij geen rekening houdt met de objectieve gegevens van het land van herkomst en de banden die verzoeker heeft met het land van herkomst

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten voor asielzoekers (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

Artikel 52/3, §1, eerste lid, Vw. bepaalt dat verwerende partij een dergelijke beslissing dient te nemen indien het CGVS besluit de vreemdelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te weigeren:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, §1, eerste lid, en §3, bedoelde gevallen.

Artikel 7, eerste lid, Vw. bepaalt vervolgens (eigen onderlijning):

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde de in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

Bijgevolg kwam het toe aan verwerende partij om, alvorens de thans bestreden beslissing af te leveren, te toetsen aan hogere rechtsnormen, zoals ondermeer het EVRM.

Welnu, artikel 3 EVRM bepaalt dat "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Volgens rechtspraak van Uw Raad bekrachtigt deze bepaling één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (RvV

nr. 150 288 van 31 juli 2015, met verwijzing naar EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM oordeelde dat, alvorens een partij naar het land van bestemming te verwijderen, onderzocht dient te worden wat de te verwachten gevolgen zijn, rekening houdende met de algemene situatie van dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de partij (EHRM 4 december 2008, Y/Rusland, §78).

Welnu, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij daadwerkelijk een onderzoek zou gevoerd hebben naar de algemene situatie van AFGHANISTAN, noch van de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Welnu, uit het asielrelaas van verzoeker blijkt dat er geen enkel familielid van verzoeker nog verblijft in AFGHANISTAN:.

- De vader van verzoeker werd vermoord door talib, reden waarom verzoeker zelf in problemen kwam en asiel aanvraag in BELGIË;
- De moeder van verzoeker was ziek en is intussen overleden (zie derde asielaanvraag, stuk 2);
- De broers van verzoeker zijn intussen gevlucht naar DUITSLAND, alwaar zij asiel hebben aangevraagd (zie vierde asielaanvraag, stuk 2);

Verzoeker heeft dan ook in eerste instantie geen enkel familielid waar hij nog op kan terugvallen, waarmee hij kan samenleven. Het ontbreekt dan ook aan een familiaal netwerk voor verzoeker in zijn land van herkomst.

Anderzijds is AFGHANISTAN geenszins een veilig land.

Uit berichtgeving van UNAMA (United Nations Assistance Mission in Afghanistan), zijnde een onderdeel van de Verenigde Naties dat zich specifiek focust op de toestand in AFGHANISTAN, blijkt dat de recente toestand onzeker en onveilig is en blijft.

Uit een persdocument van 5 augustus 2015 blijkt dat het aantal dode en gewonde burgers opnieuw is toegenomen in de eerste helft van 2015 (stuk 3):

"Released today, UNAMA's 2015 Midyear Report on Protection of Civilians in Armed Conflict documented 4.921 civilian casualties (1592 deaths and 3,329 injured) in the first half of 2015, a one per cent increase in total civilian casualties compared to the same period in 2014.

The vast majority - or 90 per cent - of civilian casualties resulted from ground engagements, improvised explosive devices, complex and suicide attacks and targeted killings, according to the report, prepared in coordination with the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights."

Vrije vertaling:

In het vandaag uitgebrachte halfjaarlijks rapport van UNAMA over bescherming van burgers in gewapend conflict wordt aangetoond dat er 4,921 burgerslachtoffers (1,592 doden en 3,329 gewonden) zijn gevallen in de eerste helft van 2015, zijnde een toename van 1 procent van het totaal aantal burgerslachtoffers, vergeleken met dezelfde periode in 2014.

Volgens het rapport, dat werd voorbereid in samenwerking met de VN Commissaris voor Mensenrechten, kan het overgrote merendeel - oftewel 90 procent - van de burgerslachtoffers kunnen toegemeten worden aan grondaanvallen, geïmproviseerde ontploffingsmechanismen, ingewikkelde en zelfmoord aanvallen en gerichte moordenaanslagen.

Uit de bestreden beslissing kan niet opgemaakt worden of verwerende partij wel rekening heeft gehouden met deze algemene toestand van onveiligheid.

Alleszins is niet gemotiveerd waarom het, ondanks de algemene onveiligheid, toch verantwoord zou zijn om verzoeker naar daar terug te laten keren.

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beslissing van de commissaris-generaal van 9 september 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat tot de niet-inoverwegingname van de asielaanvraag van 23 juli 2015 werd besloten omdat de commissaris-generaal oordeelde dat er geen nieuwe elementen aanwezig waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor een erkenning als vluchteling of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd uitgebreid gemotiveerd. De Raad stelt verder vast dat uit de gegevens waarover hij beschikt niet blijkt dat de verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingesteld bij de Raad. Evenmin maakt de verzoeker aannemelijk dat hij dit wel gedaan zou hebben.

Verder stelt de Raad vast dat de beslissing van de commissariaat-generaal van 9 september 2015 vermeldt dat de eerste asielaanvraag van de verzoeker werd afgewezen omdat het relaas van de verzoeker zowel door de commissaris-generaal als de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Bovendien kwam de verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij in Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikte in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Deze mogelijkheid tot alternatieve interne vestiging werd door het commissariaat-generaal opnieuw nagegaan en uitgebreid besproken in de beslissing van 9 september 2015.

De verzoeker stelt in zijn derde middel dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder daadwerkelijk een onderzoek zou gevoerd hebben naar de algemene situatie van Afghanistan, noch van de specifieke omstandigheden waarin de verzoeker zich bevindt. De verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM. Volgens de verzoeker moet de verweerder, alvorens hem naar het land van bestemming te verwijderen, onderzoeken wat de te verwachten gevolgen zijn, rekening houdende met de algemene situatie van dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker. De verzoeker stelt dat uit zijn asielrelaas blijkt dat er geen enkel familielid van de verzoeker nog verblijft in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zijn vier verschillende asielaanvragen baseerde op dezelfde feiten, die, zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken, ongeloofwaardig werden bevonden door zowel het commissariaat-generaal als de Raad. De feiten die de verzoeker nu aanbrengt om te pogen aannemelijk te maken dat hij geen familieleden meer heeft in Afghanistan zijn dezelfde feiten die hij eerder reeds naar voor bracht in zijn derde en vierde asielaanvraag. De derde asielaanvraag werd eveneens niet in overweging genomen en de verzoeker stelde tegen deze beslissing geen beroep in. Tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname van zijn vierde asielaanvraag stelde hij evenmin beroep in, minstens maakt hij niet aannemelijk dat hij dit wel deed. De verzoeker toont zijn loutere beweringen dan ook met geen enkel concreet element aan.

De verzoeker stelt ten slotte dat Afghanistan geen veilig land is en verwijst daarbij naar twee bij het verzoekschrift gevoegde stukken.

De Raad stelt vooreerst vast dat, zoals hierboven reeds werd gesteld, het commissariaat-generaal in de beslissing van 9 september 2015 een uitgebreide motivering opnam met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief voor de verzoeker in Jalalabad.

De commissariaat-generaal motiveert zijn beslissing van 9 september 2015 onder meer als volgt:

“Er moet worden vastgesteld dat verklaringen die u aflegt volledig overeenkomen met het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanvraag hebt uiteengezet, met name dat u vervolging vreest van de Taliban die u wilde rekruteren. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen geenszins als bewezen werden beschouwd. Zo maakte u de beweerdde activiteiten van uw vader allerm minst geloofwaardig en bleken uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend niet plausibel en zelfs tegenstrijdig. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen beroep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”

Het stuk dat u aandraagt om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen, kan bij gebrek aan authenticiteit niet aanvaard worden. Vooreerst moet worden gewezen op de vaststelling dat u ook tijdens de vorige procedures reeds stukken van bedenkelijke waarde heeft voorgelegd. De legerbadge die u nu voorlegt blijkt na nader onderzoek eveneens een weinig authentiek stuk te zijn. Zo zijn zowel de tekst, de emblemen als de foto van een zeer povere kwaliteit en lijkt het eerder op dat deze het resultaat zijn van knip- en plakwerk. Ook vertoont de badge allerlei gebruikssporen die echter duidelijk samen met de andere gegevens op de kaart werden geprint. Ook de magneetstrip aan de achterkant blijkt niet meer dan een kopie te zijn. Ook is het opvallend dat de beschrijving van de foto niet strookt met de foto zelf: terwijl de haarkleur van de drager als amber wordt omschreven toont de foto een man met gitzwart haar. Bovenstaande vaststellingen wijzen er duidelijk op dat er voor de aanmaak van de kaart een gebruikte legerbadge ingescand, aangepast en afgeprint werd. Er moet dan ook besloten worden dat de neergelegde badge een (slechte) vervalsing is. De vaststelling dat u een vals bewijsstuk neerlegt, ondermijnt aanzienlijk uw geloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complémentaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen mérités dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die

grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Uit uw eerdere verklaringen is al gebleken dat u wel degelijk over een netwerk in Jalalabad beschikt. Al in de weigeringsbeslissing van 13 juni 2014 argumenteerde het CGVS waarom een vestiging in Jalalabad in uw geval niet als onredelijk kan worden beschouwd. Deze argumentatie luidt als volgt: uw oom langs vaderszijde woont immers in Jalalabad, waar hij werkzaam is als aannemer in de bouwsector. Uw oom onderhoudt momenteel uw familie (CGVS 15/5/2014, 5-6) en heeft u reeds in het verleden op een aanzienlijke manier financiële hulp geboden. Zo betaalde hij uw reis vanuit Afghanistan en stuurde hij u geld tijdens uw verblijf in Griekenland (CGVS 15/5/2014, 16). Hieruit blijkt dat hij bemiddeld persoon is en bereid is zowel u als uw familie te ondersteunen. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u de stad Jalalabad kent: u liep hier immers jarenlang school (van graad zes tot graad twaalf) (CGVS 15/5/2014, 6 en 9), u weet het bedrijf van uw oom te lokaliseren en op de vraag naar ziekenhuizen in uw buurt noemt u spontaan twee ziekenhuizen in Jalalabad. Het dorp waarvan u stelt afkomstig te zijn, is dan ook maar 25 minuten wandelen van de stad verwijderd (CGVS 15/5/2014, 6). Er kan bovendien worden aangenomen dat u onder meer uit hoofde van uw schoolcarrière uit een netwerk in Jalalabad kan putten. Daarnaast merkt het CGVS op dat uit het gehoor blijkt dat u beide landstalen (Pashtu en Dari) perfect beheerst, het Urdu en het Engels machtig bent (CGVS 15/5/2014, 3, 4, 11) en dat u scholing heeft genoten, elementen die eveneens in uw voordeel spelen om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U brengt in uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die de vastgestelde redelijkheid van uw vestigingsalternatief in Jalalabad in het gedrang brengen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Aangezien de verzoeker geen beroep instelde tegen deze beslissing kan hij in de huidige procedure niet dienstig aanvoeren dat er volgens hem wel degelijk nieuwe elementen aanwezig waren in zijn vierde asielaanvraag, en dat Afghanistan volgens hem wel onveilig is. Dit werd uitgebreid nagegaan door het commissariaat-generaal en deze definitieve beslissing bevindt zich in het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, “een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

De Raad stelt vast dat de commissariaat-generaal in zijn beslissing van 9 september 2015 uitgebreid motiveert omtrent zowel artikel 48/4, §2, b) als c) van de vreemdelingenwet. Zoals gezegd stelde de verzoeker geen beroep in tegen deze beslissing van de commissariaat-generaal.

Aangezien de verzoeker de door hem aangehaalde feiten waarop hij zich baseert om te stellen dat hij geen familieleden meer heeft in Afghanistan in het geheel niet aannemelijk maakt, zijn initiële asielaanvraag als ongeloofwaardig werd beoordeeld door zowel het commissariaat-generaal als de Raad, hij bovendien tegen de beslissingen tot niet-inoverwegingname van zijn derde en vierde asielaanvraag geen beroep instelde, en bovendien het commissariaat-generaal in de beslissing van 9 september 2015, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, uitdrukkelijk is ingegaan op de verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan en de mogelijkheid voor hem in tot een veilig intern vestigingsalternatief, kan *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

De verzoeker toont met zijn algemene beweringen en met de rapporten die niet op zijn persoonlijke situatie worden betrokken, dan ook niet aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem blootstelt aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3. De Raad benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De verzoeker maakt niet duidelijk welk zijn belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep. Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Het beroep is dan ook niet ontvankelijk bij ontstentenis van het wettelijk vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE